A hármas metróvonal metamorfózisa

1979-ben költöztünk az Újhegyi lakótelepre, mint friss házasok. Akkor még a belvárosba jártunk dolgozni a feleségemmel. Akkoriban még épült a 3-as metróvonal Kőbánya-Kispest felé, amit 1980-ban át is adtak rendeltetésének. Mai napig emlékszem, a frissen festett, új illatot árasztó metrószerelvényekre, amelyeknek köszönhetően lerövidült az utazással eltöltött idő. Dolgos évek következtek, s a metró is beleszürkült a mindennapok szürkeségébe. Közben változott a világ: megéltünk egy rendszerváltást, EU tagok lettünk, s most, 2014-et írunk. A metró átadása óta 34 év telt el. Hosszú idő. Ez alatt gyermekeink felnőttek, s ma már mi is nagyszülők vagyunk. Ma már közelebb állunk a nyugdíjhoz, de azért még van pár évünk vissza. Én Óbudára, feleségem a 2. kerületbe jár dolgozni. Ugyanott lakunk most is, és a 3-as metrót ugyanúgy igényben vesszük a napi utazásainkhoz. Sajnos a metróvonal ez idő alatt teljesen elhasználódott. Nem találom a kifejezést arra, amikor kisunokáimnak mutatom a metróvagonokat, s együtt nézzük, ahogy a szerelvények ki/be robajlanak az állomásokról. A gyermekeik is ugyanezen vagonokban utaztak, s most már az unokáim is. Erre nem lehetünk túl büszkék –úgy gondolom. A vonal és a vagonok lepusztultsága szembetűnő, bemutatni nem kell, ezt már jó páran megtették az elmúlt években helyettem. Az ok, amiért most tollat ragadtam, az a következő. Az évtizedes elhanyagoltság következtében mára annyira zajossá lett a vonalon az utazás, hogy az már-már elviselhetetlen.
Maguknak a vagonoknak is magas az alapzaj szintjük, ezen változtatni nem lehet, csak vagoncserével. Azonban a vagonok alagútban való haladása, illetve az állomásokra való beérkezése már-már kritikus értéket üthet meg. Nem véletlen, hogy egyre többen tapasztják be tenyerükkel a fülüket, hogy legalább így mérsékeljék valamelyest a kritikus hanghatásokat. Úgy vélem, ez nem járható út hosszútávon. Néhány helyen már csendesebb a pálya –itt nyilván már volt síncsere, de ez a vonal egészének csak rendkívül kis részét teszi ki. A különböző médiumok és hírportálok már évek óta cikkeznek gyors síncseréről és egyebekről, de a tapasztalatok alapján nincs így. Sem a BKV, se a BKK nem foglalkozik a metróval, legfeljebb szavak szintén. Jól példázza ezt a vagonok külső és belső állapota, amelyek az eltelt 34 év alatt semmit sem változtak, leszámítva, hogy nagyobb részük kívülről teljesen elkorrodálódott. Utasterük is ugyanolyan, mint amikor idehozták őket, leszámítva a reklámokat és a piros villogókat, amelyet utólag kaptak. Volt szó a vonal felújításáról is –volt szó… Maradjunk ennyiben. Pedig a vonal utasai már nagyon várnák a normálisabb utazási körülményeket, és 35 év után az új vagonokat, legyen az bármilyen gyártmányú is. Úgy hiszem, nemcsak üres nyilatkozatokat kéne kiadni az újságíróktól kezdve a főpolgármesterig bezárólag, mert ez nagyfokú felelőtlenség, félretájékoztatás. Jó szokás szerint nem kéne megvárni azt a pillanatot vagy állapotot, amikor odáig juthat a vonal, hogy azt le kelljen állítani vagy ne adj isten katasztrófát okozzon! Az embernek néha már halálfélelme van, 1-1 utazás alkalmával, amikor hallja, mekkorát csattan a kasztni a váltókon, illetve a sínek egy részén.
A metróért egyesülethez azért jutattam el ezt a levelet, mert úgy érzem, rajtuk kívül istenigazából mindenki elfogadja az áldatlan állapotokat, s senki nem tesz ellenük semmit! Pedig kéne! Nagyon kéne…

Üdvözlettel: Juhász Endre